

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l)

MARS 1977

1. mai 1977:

Ta et fast grep om masse mobiliseringa !

INNHold

Ta et fast grep om masse mobiliseringa 1. mai:		Et innlegg til debatten om arbeideraristokratiet	s. 9
Lær av feila fra ifjor	s. 2	Arbeideraristokratiet — en tredje indre forutsetning for høyreavviket?	s. 10
KK-DAGSAVISKAMPANJA: Kast kref- tene inn i sluttspurten!	s. 6	Faglig kader — ei hellig ku i Partiet?	s. 12
Melding fra SKAU	s. 7	Hvem er arbeideraristokrater?	s. 14
Ta alvorlig på rekrutteringa.	s. 8	Svar til kamerat Asbjørn	s. 15

Leder:

Ta et fast grep om massemobiliseringen 1. mai

Lær av feila fra ifjor.

Som helhet og på landsbasis gikk klassekampetoga fram også i 1976. Det gikk flere folk i toga enn noen gang før, det var flere tog enn noen gang tidligere og det var tog på flere nye viktige steder på et klassekampgrunnlag. Arbeidet og oppslutninga i arbeiderklassen hadde markert framgang i forhold til tidligere. Oslo hadde et meget bra resultat og dette betydde mye for den landsomfattende framgangen for FFF toga.

Samtidig var det på landsbasis en markert og viktig underordna tendens til at oppslutninga om klassekampetoga *stagnerte eller gikk tilbake*. Denne underordna tendensen er det all mulig grunn til å ta alvorlig. Vi må anstrenge oss mye for å gripe årsakene til disse tendensene til tilbakegang og stagnasjon og dermed sikre solid framgang for FFF 77.

Spørsmålet vi må stille oss er følgelig: Hva var årsaken til stagnasjonen/tilbakegangen?

FANTES DET OBJEKTIVE ÅRSAKER TIL DENNE STAGNASJONEN/TILBAKEGANGEN, SÅNN SOM F.EKS. MARKERT EBBE I KLASSEKAMPEN?

Uten å gå veldig grundig inn på dette spørsmålet vil vi svare at klassekampen *ikke på noen måte* var inne i en periode med stillstand. Tvert imot var det

sånn at det denne våren for første gang på veldig mange år var ført en viktig streikekamp i kjerneproletariatet midt i DNA/LO toppens og arbeideraristokratiets høyborg, jern og met i Oslo, Jøtulstreiken, en kamp som raskt ble en direkte konfrontasjon med arbeideraristokratene som ble ført fram til seier bl.a. mot Aspengren, Christiansen og Fiskerud. Linjegodsstreiken pågikk. Vi hadde tariffoppgjør med «Kleppepakke», politiske oppsigelser og suspensjoner fra fagforeninger og en rekke andre viktige kampsaker spredt utover hele landet. Det var mange lokale kamper, og *det var grunnlag for å reise mange flere*. Vi hadde SVs forræderi mot abortkravet, Sovjets angrep på norsk sjølråderett på Svalbard og i Barentshavet osv.

Klassekampen var ikke på noen måte inne i ei ebbe, tvert imot hadde den nådd et høyere nivå enn året før. Dette gjeldt ikke bare kampene i arbeiderklassen. Hitrastreiken, kampen som småbøndene førte ble avslutta høsten 1975, ved et kupp p.g.a. lovnader om godt jordbruksoppgjør våren 76. Alle veit vi at dette oppgjøret ble elendig, og det var opposisjon mot det. Det var første gang i den nye kommunistiske bevegelsens historie i Norge, at arbeiderklassens viktigste allierte reiste en kamp på et slikt nivå som Hitrastreiken. Konklusjon, det var grunnlag for store framganger over hele landet 1. mai 76.

VÅREN 1976 VAR PREGA AV HARD KOMMUNISTHETS. ER DETTE NOE AV ÅRSAKEN TIL TENDESEN TIL TILBAKEGANGEN, STAGNASJON?

Det er et faktum at borgerskapet gjorde adskillige forsøk på å isolere kommunistene denne våren. Metoden var opptrapping av hetsen og kriminaliseringa i pressa, splittelsesforsøk i alle progressive fronter og masseorganisasjoner hvor kommunistene arbeider, politiske oppsigelser og suspensjoner på arbeidsplassene og i fagbevegelsen. Det viktigste elementet i derne taktikken var å likestille kommunister og nazister. Leveraas sitt utspill mot SSKene var et foreløpig høydepunkt når det gjaldt kriminalisering.

HVA VAR RESULTATET AV DENNE HETS-KAMPANJA?

Noen steder vant borgerskapet fram med renkespillet sitt. Vi husker f.eks. vedtaket fra Asea Per Kure, som var en foreløpig seier for Fiskerud og arbeideraristokratiet. Mange steder blei angrepa slått tilbake, Leveraas sitt utspill mot streikestøttekomiteene har ikke på noen måte greid å svekke deres rolle som den sikreste garantien for politisk og økonomisk støtte til arbeidere som går ut i streik.

Noen kamerater rapporterte i fjor at det var vanskeligere å mobilisere enn året før, pga at hetsen i noe

monn hadde slått inn blant massene. Vi trur dette problemet kunne vært reelt nok mange plasser. Men hvordan skal vi oppsummere disse erfaringene? Etter vår mening er det feilaktig å bruke dette til å bortforklare tilbakegang 1. mai. Den eneste måten vi kan oppfatte dette på er, at denne situasjonen stilte særskilt store krav til partiets masselinje og massearbeid, og vår evne til å møte hetsen blant massene.

M.G. Knutsen og Reidar T. L forklarer NKPs tilbakegang i 50 åra med hard kommunisthets fra borgerskapet og imperialismen. Berge Furre forklarer SVs falitt med at massene går til høyre. Denne revisjonistiske analysemetoden tar vi skarpt avstand fra. Vi kan ikke forklare våre egne feil og mangler ved å se på fenomener utafor partiet. De ytre betingelsene er viktige når en skal legge opp de politiske linjene, vurdere taktikk osv, men vi må holde fast på at ytre press virker gjennom det indre grunnlaget. Følgelig må vi vurdere våre egne feil og mangler når vi skal analysere stagnasjonen/tilbagegangen 1. mai 1976. Det er her et faktum at hetsen til et visst monn slo inn i partiet på den måten at den pressa kameratene enkelte steder over på defensiven og *vekk fra massene*.

Hva besto de feilaktige linjene i 1.mai arbeidet i?

AVVIK PÅ DAGSKAMPENS BETYDNING

I partiets nye prinsippprogram behandles disse spørsmåla grundig, i kapitel 5. punkt 19. side 115.

Her slåes fast at kommunistene går i spissen for de daglige kampene som arbeiderklassen og de arbeidende massene fører under kapitalismen, sjøl om disse kampene ikke stiller spørsmålet om statsmakta, men søker å oppnå visse målsettinger innfor ramma av kapitalismen. Dette er en kamp som må føres, alternativet er at utbyttinga og underkuinga blir enda hardere. Det å ikke gå i spissen for denne kampen er et svik mot arbeiderklassen og fratar oss retten til å kunne kalle oss proletariats parti. Samtidig går vi i spissen for denne kampen for å hjelpe de arbeidende massene til å trekke lærdommer av kampene de fører. Hvem er venn og hvem er fiende, lære dem om strategi og taktikk, trekke massene med i organisasjoner i stadig større omfang, få noen av dem til å studere de kommunistiske klassikerne osv. Vi går i spissen for dagskampen for å samle og organisere kreftene til proletariatet til stormløp mot hele det kapitalistiske systemet i framtida.

Vårt syn er at for arbeiderklassen og massene er dagskampen en nødvendig forsvarskamp, mot borgerskapets og imperialismens overgrep, og den er nødvendig for å forberede arbeiderklassen og de arbeidende massene på den sosialistiske revolusjon.

Mot denne riktige linja sto det ei feilaktig linje i 1.mai mobiliseringa i fjor som kom til uttrykk ved sterk motvilje mot å fremme dagskrav og mobilisere på grunnlag av dem.

Eksempel på dette er en by som hadde stor tilbakegang i fjor. Her var hele byen nedklistra av paroler mot supermaktene. Andre paroleplakater var det svært få av. Dette viser at kameratene undervurderte bl.a.spørsmålet om dagskampen.

Det er riktig og nødvendig å mobilisere mot supermaktene, men det er også nødvendig å mobilisere på en lang rekke andre spørsmål som opptar massene, bl.a. dagskrava.

Det var også et stort problem i kvinne-mobiliseringa at de kameratene som hadde ansvaret fullstendig neglisjerte dagskrava. Disse kameratene mobiliserte (i den grad det ble gjort) på grunnlag av den generelle plattformen, men så ingen grunn til å mobilisere på grunnlag av de særskilte kvinnekrava (abortkravet osv). Igjen har vi med å gjøre den samme motviljen på å mobilisere på dagskrav: «Vi ønsker ikke din støtte til abortkravet 1. mai så lenge du ikke har tatt standpunkt til imperialismen».

Denne feilaktige linja blei tildels begrunna med at «brødkrava» var uviktige, eller i hvert fall svært underordna i forhold til kampen mot supermaktene, de borgerlige arbeiderpartiene, for sosialismen osv. Dette var ei vulgarisering av opp-

gjøret med høyreavviket, og det uttrykker en helt feilaktig oppfatning av dagskampens plass og betydning og en feilaktig oppfatning av forholdet mellom dagskampen og kampen for sosialismen.

AVVIK FRA LINJA MED Å MOBILISERE PÅ LOKALE KAMPSAKER

I samband med det vi har sagt overfor, fins det også en tendens til å neglisjere de lokale kampsakene og mobiliseringa bak lokale paroler.

De røde toga har tradisjoner med at det går mange lokale paroler i toga, og at mange folk er mobilisert på grunnlag av disse parolene. Revisjonistene har drivi mye hets mot dette helt riktige prinsippet. («Blås bortvel»). Dette uttrykker det riktige i linja vår og det viser at revisjonistene er grønne av misunnelse på masselinja til partiet på det beste. Mobiliseringa på lokale paroler har prega både FFF toga og Rød Arbeiderfronttoga.

Mange kamerater gjorde avvik i fra dette viktige prinsippet i fjor. En mobiliserte i alt for liten grad bak lokale paroler, og en nytta i liten grad virkelige undersøkelser og diskusjoner med massene for å analysere seg fram til hva som var de viktigste lokale krava å stille. Her må vi holde fast på at det er fullt mulig å drive en viss mobilisering på *dagskampspørsmål*, uten at en nytter prinsippet å *mobilisere på lokale paroler*.

Lokalparolene må ubetinget ha en viktig plass i togene.

STUDIESIRKELVESENET ISTEDET FOR MASSEMobilisering, AVVIK FRA MASSELINJA

Det var en utbredt tendens til at 1. mai mobiliseringa innskrenka seg til et «studiesirkelvesen» hvor medlemmer av de tre ml-organisasjonene deltok, pluss enkelte aktivister, deriblant deltakere på de kommunistiske sympatisersirkelene.

Vi er ikke imot at 1.mai aktivistene skal studere og sette seg inn i FFF-linja. Men hva er hensikten med slike studier og diskusjoner? Den eneste hensikten må sjølsagt være at aktivistene skal bli bedre i stand til å drive et godt og omfattende massearbeid slik at alle aktivistene mobiliserer mange deltakere til toget. Enkelte plasser var hele «1.mai-mobiliseringa», en lang periode en eneste lang møteserie. Derfor betegnelsen «studiesirkelvesenet.»

Sånn som studiesirkelvesenet arta seg, kom det i *steden for massemobilisering*. Den felles aktiviteten var mye retta på disse møtene, det tok mye tid, spesielt for kommunistene som hadde flust med

møter i tillegg. Dessuten var innrettinga på disse møtene i strid med det vi har sagt ovenfor, oftest feilaktig ved at en ensidig konsentrerte seg om spørsmål som f.eks. imperialismen og sosialimperialismen, mens spørsmål som dreide seg om dagskrava, lokale kampsaker, hvordan mobilisere massene på vår arbeidsplass, i vårt boligstrøk, praktisk talt ikke blei diskutert. Metoden med undersøkelser og diskusjoner med folk på jobben, i boligstrøket osv, blei lite anvendt. Dette representerte et grovt brudd på masselinja. Og på denne måten er det naturligvis umulig å mobilisere noen som helst andre enn oss sjøl til toga.

MOBILISERINGA BLANT UNGODMMEN OG KVINNENE BLEI FORSØMT

På svært mange steder rundt i landet var det sånn at oppslutninga i kvinneseksjonene og i ungdoms-seksjonene gikk tilbake. Dette gjaldt også steder hvor det gikk flere folk i toget enn i 75. Noen steder er dette oppsummert på denne måten: «Det gikk færre i toget, men likevel hadde vi framgang fordi nivået blant de som gikk der var høyere. Dessuten gikk det noen flere arbeidere i toget.» Er dette noen marxistisk måte å oppsummere disse erfaringene på? Det eneste positive i denne situasjonen er at en har større oppslutning fra arbeiderklassen. Samtidig må vi holde fast ved at dette for mange av stedene med tilbakegang i toget totalt, innskrenker seg til forholdsvis beskjedne «tilskudd».

Men hva med de ungdomma og kvinnene som har gått før? Når mange av disse ikke går i toget, samtidig som få nye kommer til og det totale antallet klassekjempere i toget er færre enn året før, er det da grunnlag for å slå seg på brystet og oppsummere framgang? Svaret er et skrikende NEI. Folk som oppsummerer sånn tør ikke se sannheten i øya, de gjør ingen samvittighetsfull oppsummering, og de vil være ute av stand til å rette på de alvorlige feila arbeidet deres lir under.

I de verste tilfellene ble den feilaktige linja gjort til et prinsipp. Det ble fatta vedtak om å la mobiliseringa blant kvinnene og ungdommen ligge! Begrunnelsen var at de skulle kaste alle kreftene inn på mobiliseringa av industriarbeidere.

Ungdoms- og kvinnebevegelsen har de siste åra vært og er viktige deler av massebevegelsen i Norge. De har også vært ei viktig kraft bak FFF-toga, og før det Rød Arbeiderfront-toga.

Lenin lærer oss at seieren følger den som har ungdommen på sin side. Erfaringene fra alle sosialistiske revolusjoner viser at den store massen av aktive kjempere under revolusjonen må hentes fra rekkene av unge arbeidere og andre unge arbeidende mennesker.

Stalin sier om kvinnene: «De arbeidende kvinnene — arbeidere og bønder — er den største reserven for arbeiderklassen.» Han sier også: «Det har ikke vært ei eneste stor rørsle blant de undertrykte i menneskehetens historie som har vært i stand til å gripe seg uten at den hadde de arbeidende kvinnene med.»

Lenin sier at den som ikke tar alvorlig på spørsmålet om arbeiderklassens allierte han tar heller ikke alvorlig på spørsmålet om den sosialistiske revolusjon.

Det står nettopp i dag en hard kamp om hvilken vei den progressive kvinne- og ungdomsbevegelsen skal følge. Sosialdemokratiet og revisjonistene fører en hard kamp for å brette dem laus fra vår innflytelse og legge dem inn under sin egen og borgerskapets innflytelse. Det er sårn saken står. Hvis vi forsømmer arbeidet blant kvinnene og ungdommen, står DNA/SV/NKP med åpne armer og venter. *Det å ikke utføre et grundig arbeid blant dem er ensbetydende med å overlate dem til sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen.*

AVVIK I FORHOLD TIL KOMMUNISTISK TAKTIKK

Partiet hadde i fjor og har i år en taktikk i forhold til SV som går ut på å bryte laus ærlige medlemmer og sympatisører og vinne dem for klassekamptogene. Vi inviterer SV til å delta i FFF-togene på linje med andre organisasjoner og foreninger. *Den eneste hensikten med denne henvendelsen er at det skal styrke våre muligheter til å drive massearbeid og massemobilisering blant ærlige SV-/medlemmer og sympatisører.*

Dette er noe helt annet enn: «Det er så viktig å få med SV i FFF-toga, pga. da blir toget breiere og mer slagkraftig.» Dette var det ekstreme høyreavviket i forhold til en riktig taktikk i fjor.

Lenin sier i «Radikalismen» at kampen mot de uforbederlige lederne for opportunisten og sosialsjåvinismen må føres nådeløst til de er fullstendig brennemerka og drevet ut av fagforeningene. Videre sier han at politisk makt ikke *kan* bli erobra (og at en heller ikke bør prøve å erobre den) før kampen mot opportunisten og sosialsjåvinismen har nådd et visst nivå.

Sånn som styrkeforholdet mellom oss og de moderne revisjonistene er i Norge i dag, er det bl.a. en viktig oppgave for oss i løpet av få år å gå forbi dem i organisasjon og innflytelse i arbeiderklassen og blant de arbeidende massene.

Skal vi løse denne oppgaven i løpet av de nærmeste åra, stiller dette krav til at vi stiller oss i spissen for det arbeidende folkets kamper og interesser, og det stiller krav til en uforsonlig kamp mot den moderne revisjonismen.

En *del* av denne kampen går ut på å trekke de revisjonistiske lederne fram i lyset sånn at alle ærlige

klassekjempere som er under innflytelse av dem, kan skjønne det virkelige innholdet i politikken ders.

Ved å invitere dem til å delta i FF på et kalssekampgrunnlag, mot DNA/LO-toppen, mot sosialimperialismen og all reaksjon, får vi mulighet til å komme i nærkamp med dem, noe som gir et helt annet grunnlag til å avsløre dem enn om vi lar dem i fred og lar dem uhindra drive med renkespillet sitt.

Mange steder måtte det hard kamp til i fjor for å få kameratene til å *sende brevet* med invitasjonen til SV-ledelsen. Da svaret ikke kom var de fornyede. De hadde fått bekrefta at SV-ledelsen var reaksjonære. En svært lur oppdagelse. Det visste vi på forhånd. Men var det noen hjelp for massene i og utafør SV at vi hadde sendt dette brevet, så lenge SV-lederne fikk lov til å gjemme det i skuffen og vi ikke fortalte til massene at vi hadde sendt en sånn invitasjon?

Kameratene som hadde sånn praksis saboterte partilinja, den riktige taktikken, ved at de ikke dreiv et fast og særskilt organisert massearbeid blant SV-medlemmer for å få dem til å slutte opp om klassekamptoga.

De saboterte den riktige taktikken ved at de ikke tvang SV-ledelsen ut i åpen polemikk, tvang dem til å forklare hvorfor de foretrakk de sosialdemokratiske lederne framfor klassekamptoga, og ved at de ikke jobba hardt for å få fram klassebevisste SV-ere til offentlig og åpent å gå ut mot linja til SV-ledelsen.

Noen kamerater ikler dette avviket litt «venstresminke» for å få det til å se mer anstendig ut. «Hele SV hos oss er reaksjonært. SV er så lite at det er bortkasta tid. Hvis vi skulle få dem med er de så vakkende at de faller fra 2. mai allikevel» osv.

Hva er innholdet i dette avviket? Etter vår mening er det åpent og utilslørt «gammalhøyre». Kameratene tør ikke gå inn i nærkamp med revisjonista og de vegrer seg mot å drive et tålmodig og systematisk massearbeid blant massene som er under innflytelse av de reaksjonære revisjonistiske lederne.

Disse feila som vi har polemisert mot her oppfatter vi som de viktigste feila, den viktigste hindringa for stor framgang over hele linja i fjor. Framgang 1977 avhenger av at kameratene gjør en grundig oppsummering av linja si i fjor, og gjør et skikkelig oppgjør med feila.

**KRITISER OG KORRIGER FEILA I 1. MAI-ARBEIDET I FJØR
VEND TENDENSEN TIL TILBAKEGANG TIL NY FRAMGANG I MASSEOPPSLUTNINGA
FRAM FOR EN SEIERRIK 1. MAI 1977**

KK-DAGSAVISKAMPANJA; Kast kreftene inn i slutt- spurten!

Innspurten i dagsaviskampanjen er i full gang, etter nyttår har det vore framgang i kampanjen på fleire måter. For det fyrste har talet på abonnentar pr. uke auka litt i tilhøve til tida før nyttår, sånn at vi med det tempo som er i dag akkurat vil kome i mål til 1. april. For det andre har det vore framgang i å verva månads- og kvartalsabonnentar, dette syner at det har vore framgang i å gå breiare ut og at noka av sekterismen er korrigerert.

Når vi har peika på at det har vore framgang så er det eit teikn på at vi er på rett veg. Vi må ikkje sjå på det som nokon grunn til å slå oss på brystet. Det skal ikkje mykje til for vi hamnar under målsettinga 1. april dersom vi slapper det minste av på arbeidet i sluttspurten på denne delen av kampanjen.

Tek vi eit blick på fylkesoversynet som står i Klassekampen ser vi at det er eit knapt fleirtal av fylka som er over total-prosenten for landet, nokre fylker ligg jamvel langt etter og må ta ekstra i for å nå målsettinga innan fristen.

Gjer som Trøndelag

Eit fylke som ligg over landsgjennomsnittet er Trøndelag, dei er ikkje blant dei beste fylka, men dei har ei røynsle som andre fylker burde ta etter for å freista å nå att dei andre. I Klassekampen nr. 13 kan vi lese at dei i aksjonsveka si for det fyrste rydda unna alt anna arbeid og møter og prioriterte abonnementsvervinga på topp. På det viset fikk dei mobilisert ein liten hær som skulle verve over it stutt tidsrom. Denne hæren kan verta ganske stor om ein i tillegg tek med seg sirkeldeltakarar og andre sympatisørar av Klassekampen. Med den innrettinga på aksjon at her gjaldt det å verva abonnentar og samstundes la stor vekt på å organisera aksjon gikk dei i gong. To og to saman for å kontrollera kvarandre og for å kunna oppsummera saman og løysa dei problema som oppsto saman.

Når du leser dette vil andre fylker som t.d. Oslo hatt ein tilsvarande aksjonsveke, røynsle fra ho kan du lese om i Klassekampen.

Dette er ein metode som kan hjelpe dei som ligg langt etter i vervinga av dagsavisabonnentar, oppmodinga er med dette sendt vidare.

Arbeidet med dagsavisa er ikkje slutt etter 1. april

Målsettinga til 1. april skal sikre at vi har tilstrekkeleg med abonnentar til å gje ut dagsavisa. I tida etter 1. april vil vi få ei permanent oppgåve med å halde talet på abonnentar oppe og heile tida auka abonnementsstalet.

Alt 1. mai vil vi ha abonnentar som skal fornye avisa og som står overfor valet om dei skal halde fram med å vera abonnent eller ikkje. Det må vera vår oppgåve å sørge for at dei held fram med å abonnere på dagsavisa. Dei som har verva månadsabonnentar må sjølve halde greie på kven dei har verva som månadsabonnentar og oppsøkje dei når tida er inne for å fornye abonnementet. 1. juli vil dei fyrste kvartalsabonnementene gå ut, dei må følgjast opp på same vis.

Det har vore eit stort avvik i partiet med at folk som har vorte verva som abonnentar ikkje har vore følgd opp, ofte røkter vi dei faste kjøparane betre enn dei som er verva som abonnentar, enda det ofte er sånn at dei som har teikna abonnement har teke eit skritt nærare partiet. Å kutte bandet til dei fører for det fyrste til at avisa missar eit stort tal med abonnentar kvar gong det er tid for fornying, og for det andre gjer vi ingenting for å utvikle folk vidare.

Oppfølging av dagsavisabonnentane vil derfor verta ei stor og viktig politisk og økonomisk oppgåve for partiet og avisa.

Ny abonnementsvervekampanje etter 1. april

Frå 1. april til 1. oktober vil vi få nye målsettinger for abonnementsverving. Abonnementsverving må verta ein fast del av laussalet når dags-

avisa kjem, verveslipper skal vera noka vi alltid har med oss.

Valkampen vil verta ein særskilt del av denne kampanjen ved at vi skal verva mange abonnentar med eit gunstig tilbod på 2 månaders abonnement frå 1. august til 30. september.

Siste del av den kampanjen vil vera å sikre fornying av alle abonnementene som går ut 1. oktober.

Red

Styrk Klassekampens redaksjonelle linje

Kamerater! Fra 1. april blir klassekampen dagsavis. Dette er en stor seier for partiet og den progressive bevegelsen.

Å få ut den revolusjonære politikken hver dag er et viktig skritt framover. Men like viktig som at avisa kommer hver dag er hva som står i den. I og med dagsavis skjerpes krava til innholdet kraftig.

Skal KK kunne styrke sin redaksjonelle linje trengs kritikk fra partimedlemmene. En rekke saker må taes opp.

Hvordan dekker KK de lokale kampsakene?

Hvordan fungerer systemet med arbeiderkorrespondenter, og hvordan skal det utvikles videre?

Gir KK ei korrekt marxist-leninistisk analyse av de sakene som skjer?

Særskilt viktig er at partilag som har kritikk av KKs behandling av innsendte reportasjer, artikler eller arbeiderkorrespondanser, legger denne fram. Sånne kritikk har stor betydning for å styrke avisa, og må absolutt legges fram for partiet og for avisa.

AU oppfordrer partimedlemmene til å ta ansvar for å styrke den redaksjonelle linja i KK.

Kamerater i partiet som har synspunkter på disse og andre spørsmål ved KKs redaksjonelle linje må komme med kritikk. Kameratene bør også undersøke blant KK-kjøpere de har kontakt med sånne at massenes meninger kommer fram.

KRITISER OG STYRK KKs REDAKSJONELLE LINJE!

SK/AU

Melding fra SKAU

Kjell [redacted] gikk ut av partiet sommeren 75 og er ikke medlem av partiet.

DEBATT

Ta alvorlig på rekrutteringa.

Dette innlegget er saksa fra et lokalt diskusjonsblad. Redaksjonen oppfordrer andre par-

timedlemmer til å komme med erfaringer på hvordan vi tar vare på nye partimedlemmer.

Avdelinga vår er ei ganske fersk industriavdeling. Vi har rekruttert noen kamerater, og i det arbeidet har vi gjort både feil og bra saker som vi mener flere enn oss kan lære av. Først vil vi understreke hvor viktig det er å ta alvorlig på å rekruttere kamerater i industrien. Det skjer ikke av seg sjøl, men er en kampfopp-gave som krever stor oppmerksomhet. Vår avdeling hadde også viktige feil innad som hindra oss. Slike feil fins sikkert i andre avdelinger og.

Slike feil var bl.a. at avdelinga ikke hadde tatt tiltak på å forberede avdelinga på den nye situasjonen, med uerfarne kamerater. At noen kamerater hadde stilen med lange, vanskelige og ordrike innlegg passiviserte de nye kameratene, det samme gjaldt en hektisk og spontan møtestil fra andre kamerater. Vi har også lenge slitt med en spontan stil i ledelsen av avdelinga, med korte frister for møter, med møter som sjelden holder tidsramma osv. Slike byråkratiske feil fikk nå større konsekvenser enn før, og undertrykka og passiviserte de nye kameratene.

Vi har prøvd å utvikle ei «fadderordning» for nye kamerater. En mer erfaren kamerat fikk i oppgave å følge opp den nye kameraten spesielt, og hjelpe til med oppgaver av praktisk og teoretisk art. Vi gjorde da den feilen at vi ikke stilte klare betingelser for hvordan ordninga skulle fungere. Den kameraten som hadde fått ansvaret som «fadder» hadde ikke forstått be-

tydninga av oppgaven, og saboterte den i praksis. Dermed mista også laget grepet om oppfølginga av den nye kameraten. På denne måten kunne den nye kameraten utvikle motsigelser på å være organisert uten at han fikk hjelp til å løse dem. Årsaken var enkel: vi oppdaget det ikke før kameraten sjøl stilte det skarpt, ved at han ville melde seg ut.

Vi gjorde andre grove feil overfor den nye kameraten. Et eksempel var da kameraten møtte opp puktlig til avtaler som han hadde sammen med en annen kamerat, og da den andre kameraten ikke stilte opp. Desto alvorligere var det at de sammen skulle løse en ekstern oppgave, som da den nye kameraten måtte takle aleine.

Hvorfor ville den nye kameraten melde seg ut? Han sjøl mente det var fordi han ikke hadde nok politisk erfaring. Etter diskusjoner begynte vi imidlertid å skjønne at det var i avdelinga de viktigste feila lå, og ikke i den nye kameraten. Den viktigste delen av kritikken kan oppsummeres slik:

1. Å rekruttere er en politisk kampfopp-gave som må ledes og overvåkes nøye av avdelinga som helhet. Det er en bra metode å gi en mer erfaren kader oppgaver som «fadder», som spesielt ansvarlig for kameraten. «Fadderens oppgaver må nøye fastsettes.

2. Det er viktig at nye kamerater får praktiske oppgaver *sammen med* erfarne kamerater, og at de får skikkelig rettleiing for å løse dem.

3. Hverken diskusjonene om vedtektene, sikkerhetsinstruksen eller prinsipp-programmet blei tatt grundig nok med de nye kameratene i avdelinga vår. I tillegg til dette må det også legges vekt på skikkelige diskusjoner om økonomi.

4. Det er den politiske mobiliseringa og diskusjonen som er det avgjørende i utviklinga av nye kader, ved siden av praktiske oppgaver. Byråkrati og udemokrati må hardt bekjempes!

5. Når det oppstår motsigelser, så nytter det ikke å glatte over feila. Det er å lure seg sjøl. Vi trodde f.eks. på et tidspunkt at den nye kameratens motsigelser lot seg løse ved «sosiale» tiltak aleine, som f.eks. fest og hyttetur.

6. Det er viktig å sveise nye og gamle kamerater sammen til en enhet som står for angrep. En viktig del av dette må nødvendigvis skje utafør møtene og på fritida. Ingen nye kamerater må få gå å sture aleine i fritida.

7. Vi har og oppsummert at det har vært nokså vanlig i avdelinga vår at politiske diskusjoner har vært for dårlig forberedt. Resultatet har ofte vært diskusjoner som har vært «lause» og lite målretta.

Til slutt. Å rekruttere betyr ikke bare å verve medlemmer. Det er liten nytte i å rekruttere hvis resultatet er at vi ikke klarer å holde på de nye kameratene. Nye kamerater vil ubønnhørlig avsløre sekterske og byråkratiske feil i avdelinga. Det gjelder om å lære av de nye kameratene og å kvitte

seg med feila. Klarer vi ikke å holde på de nye kameratene, er det tegn på store feil.

Vi håper at også kamerater fra andre avdelinger kan legge fram sine erfaringer i rekrutteringsarbeidet i avisa.

Steinar og Knut.

Et innlegg til debatten om arbeideraristokratiet

Helt fra den industrielle «revolusjons» barndom, og med den fremvoksten av det moderne proletariatet, har kapitalistene hatt behov for å kjøpe opp arbeidere og spesielt arbeiderledere. Dette for å holde proletariatet kampudyktig og derigjennom sikre sin egen statsmakt og amksimalprofitten.

Engels, Marx og Lenin beskrev dette sjiktet av oppkjøpte arbeidere — «arbeider»aristokratene. Lenin påpekte at utviklinga av imperialismen betyr en kraftig øking i «arbeider»aristokratets tallmessige størrelse og betydning.

Filip Kota skriver om a. i sin bok «To linjer i verdens fagbevegelse». Kota skiller her mellom a. og *det faglige byråkratiet*. Jeg mener at det faglige byråkratiet er en del av a. (den viktigste), og mener følgelig at Kota her avviker fra ei korrekt ml-linje. Å dele opp i flere betegnelser ved siden av hverandre er å tilsløre at de alle er «arbeider»aristokrater, d.v.s. at de utgir seg for å fungere som ledere for og på vegne av arbeiderklassens interesser.

A. er et sjikt som spenner *over flere klasser* og som består av *flere typer*. Det som er likt for alle a. er at deres interesser og beståen er knytta til og avhengig av det imperialistiske borgerskapet.

A. er i dag spesielt godt utviklet i de landene som har (og som har hatt i lang tid) revisjonistiske og sosialdemokratiske regjeringer. De revisjonistiske og sosialdemokratiske partiene har hatt og har tildels ennå sin rekrutteringsbasis i proletariatet og svinger fremdeles sin forræderske svøpe over store deler av prol. i de landene hvor de sitter med den parlamentariske regjeringmakta. Jeg tror at utviklinga av statsmonopolkapitalismen i Norge vil nødvendiggjøre en spesiell og kraftig økende utvikling av a. for borgerskapet.

AKP(m-l) har et historisk ansvar for å avsløre «arbeider»aristokratiet for proletariatet i Norge. A. er ikke noe ubetydelig smårusk vi tar med for helhetens skyld, men tvertimot *den viktigste sosiale støtten til borgerskapet* i Norge i dag.

Hvem er «arbeider»aristokrater?

Når vi skal finne ut hvem som er a. må vi se både på *det materielle grunnlaget og den politiske funksjon*. Vi vinner a. både i proeltariatet, småborgerskapet, borgerskapet og monopolborgerskapet.

«Arbeider»aristokratiet i proletariatet

A. finner vi her blant spesial- og fagarbeiderne. F.eks. den spesielt dyktige snekkeren i et entreprenørfirma som hele sommeren utfører reparasjonsarbeid på hytteanlegget til direktøren og får ei flaske konjakk til jul. — Det kan også være den «uunnværlige» reparatøren på fabrikken. Han er spesielt faglig dyktig og blir satt til «alt mulig». Han er stolt av sine kvalifikasjoner og husvarme forhold til sjefene. Fikser ting til alle døgnetstider hvis nødvendig. Kan av og til bli bedt hjem til en sjef på søndagsmiddag. — Det vil også her finnes grupper av *spesielle* fagarbeidere. Disse utmerker seg med at det er få innenfor fagfeltet deres, fagfeltet er vanskelig tilgjengelig og arbeidskraftkjøperen har spesielt godt bruk for dem. De blir godt pleiet. Det vil sjelden være nødvendig med aksjoner for at de skal få sosiale og økonomiske forbedringer. Slike grupper finner en bl.a. innenfor *div. typer finmekanikk* og *spesielle håndverksyrker*. De føler seg høyt hevet over andre arbeidere.

En stor del av styremedlemmene innenfor fagforeningene hører også hjemme her utifra sin politiske funksjon (se f.eks. tillitsmannsoppropet til støtte for streikebryteren Åge t. d.).

«Arbeider»aristokratiet i småborgerskapet

Her finner vi store deler av det faglige byråkratiet innenfor LO (fastlønna klubb-tillitsmenn, studiesekretærer o.s.v.) Her er

DEBATT

også diverse typer arbeidsformenn, anleggsbaser o.l. En del av de i større og mindre grad lønnede partiarbeiderne innenfor de borgerlige arbeiderpartiene mener jeg det også er riktig å plassere her.

«Arbeider»aristokratiet i borgerskapet

Forbundsstoppe i LO og de høyere funksjonærer i Norsk Folkeferie, Landsbanken, Samvirke og NKL.

«Arbeider»aristokratiet i monopolborgerskapet

LO-formann og styreformann Aspengren er her. Også de andre toppfigurene innenfor LO og LO-bedriftene som samtidig sitter i styreverv i statsbedrifter og statsmonopoler.

Trenger alle fastlønna tillitsmenn/klubbtiltismenn i LO nødvendigvis være «arbeider»aristokrater?

Nei, ikke nødvendigvis, men selv om den fastlønna klubbtiltismannen står under det komm. partiets ledelse, vil han

hver dag og hver time på dagen stå i situasjoner hvor forholdene ligger til rette for utvikling i retning av a.

Samarbeidslinje/kamplinje

Det vil til alle tider være en kamp mellom de to linjene i faglige organisasjoner. Inngåelsen av hovedavtalen mellom LO og NAF i midten av 30-åra var en midlertidig seier for samarbeidslinja. Denne hovedavtalen la grunnlaget for en *systematisk* kvalitativ og kvantitativ utvikling av «arbeider»aristokratiet innenfor LO med lordene i LO-toppen som hærførere.

Systemet med oppkjøp og bestikkelser har blitt raffinert og velutviklet. Selv som vanlig klubbstyremedlem er du under et konstant press. Det begynner på det banale plan med forbundsnål og klapp på skuldra. Diverse kurs og konferanser i klassesamarbeidets ånd lokker rundt hjørnet med opphold på hoteller i naturskjønne omgivelser. Beina blir større og større. Noen pjoltere her og litt diett penger der gjør deg mjuk. Den dagen du blir valgt til fastlønna tillitsmann tar du steget inn i den indre krets. Hvis du ikke allerede er råtnet opp til a. er nå sjansene ørsmå for ikke å bli det. Med en smule samarbeidsånd ligger karrieren og

lyser oppover foran deg. Du har det fritt. Du kan ha det behagelig. Dreibenken og skrivemaskinen du svetta over virker fjern. Stempingsklokka kan du gi faen i. — Hvorfor disse malende settinger? Jo, for å vise hvor små sjanser det i dag er for at fastlønna tillitsmenn ikke skal bli aristokrater — kapitalens arbeiderløytnanter.

Skal vi gå inn for at kommunister skal ta fastlønna tillitsverv?

Komm. skal gå i spissen for massenes kamper. Hvis massene velger oss skal vi selvfølgelig ta slike verv, men samtidig er det vår plikt å avsløre overfor massene hva slike verv i regelen innebærer. Ut fra dette må vi som et minimum f.eks. kreve at slike verv blir delt i to, slik at den fastlønna står i produksjon halvparten av tida. Selv med et slikt tiltak må komm. med slike verv stå under en stram ledelse fra partiet.

Videre må vi konsekvent gå i spissen for å fjerne det materielle grunnlaget (d.v.s. alle bein, særrettigheter o.l.) for at faglige tillitsmenn skal utvikle seg til a.

Sverre

Arbeideraristokratiet — en tredje indre forutsetning for høyreavviket?

I FFP for november, TF for desember og i beretninga til Oslo-partiet er det lagt fram en del materiale om arbeideraristokratets innflytelse i partiet. Presset fra DNA-, SV- og NKP-pampene får deler av vår faglige

kader til å ligge lavt i løypa, la være å ta opp politiske spørsmål i klubbene, kutte KK-salget osv. Det blir også lagt fram eksempler på at enkelte av våre faglige tillitsmenn har slukt borgerskapets sukkerdrasjerte kuler, sjøl utvikla

pampe-trekk og endatil oppfordra folk til å stemme 'ja ved tariffoppjøret.

Betydninga av høyreavviket i forhold til arbeideraristokratiet er slått fast i artikkelen i TF-desember: «Styrk abonnements-

vervinga — bekjemp arbeideraristokratiet.» Der heter det: «Dette materialet viser at det er grunnlag for å ta med en tredje *forutsetning* for høyreavviket i partiet foruten den sosiale sammensetninga og mangelen på studier av marxismen-leninismen som forslaget til beretning slår fast, nemlig *innflytelsen til arbeideraristokratiet i partiets rekker.*» Av artikkelen går det fram at denne *forutsetninga* først og fremst er påvirkninga fra arbeideraristokratiet på vår faglige kader, men også tendenser til arbeideraristokrati i egne rekker.

Dette er uklart, kamerater. Er påvirkninga fra arbeideraristokratiet et *indre grunnlag* for høyreavviket i likhet med klasse-sammensetninga og manglende grep om m-l-m, eller er det i hovedsak en ytre påvirkning på partiet og dets kader? Mao: «Den grunnleggende årsaken til utviklinga av en ting ligger ikke utenfor, men i tingen selv; den ligger i de motsigelsene som finnes i tingen. Det er indre motsigelser i hver enkelt ting, det er grunnen til dens bevegelse og utvikling. Motsigelsen i en ting er den grunnleggende årsak til dens utvikling, mens dens innbyrdes forhold til og vekselvirkning med andre ting er sekundære årsaker». (Skrifter i utvalg s. 65) Videre (s. 66): «Utelukker den materialistiske dialektikken ytre årsaker? Slett ikke. Den framholder at ytre årsaker er forandringens vilkår og at indre årsaker er forandringens grunnlag, og at ytre årsaker virker gjennom indre årsaker.»

Beretninga til Oslo-partiet sier på s.8 at påvirkninga fra arbeideraristokratiet er en tredje forutsetning. I spørsmål 2. til avdelingsdiskusjonen heter det: «Er det riktig at påvirkning fra arbeideraristokratiet er et indre grunnlag for høyreavviket i partiet?»

I avdelinga vår diskuterte vi i to grupper som helt uavhengig avviste spørsmålet som for-

kludrende og i strid med dialektikken. Påvirkning fra arbeideraristokratiet utafør partiet er en *ytre* årsak. Påvirkning fra arbeideraristokrater og folk med arbeideraristokratiske trekk innafor partiet er et *indre grunnlag*. Om vi bare har en arbeideraristokrat i partiet, er det et slikt grunnlag. Men å si at innflytelsen fra arbeideraristokratiet innafor partiet var en av de tre viktigste forutsetningene for høyreavviket som kulminerte i 1973, har vi i beste fall ikke materiale til å vurdere. Heller ikke er det lagt fram materiale som viser at påvirkninga fra egne arbeideraristokrater er én av de tre viktigste indre faktorene i dag. Derimot er det klart at påvirkninga fra arbeideraristokratiet er en av de viktigste *ytre* faktorene for høyreavviket, særlig blant fagligkaderne.

Hvorfor er det så viktig å ha klare begreper om dette? Fordi kvalitativt forskjellige motsigelser bare kan løses gjennom kvalitativt forskjellige metoder. Det er kvalitativ forskjell på en arbeideraristokrat i SV og DNA og en kamerat som er kommunist og ønsker å være det, men som av forskjellige årsaker er påvirket av arbeideraristokratiet. Enda viktigere er det at en ved å plassere påvirkninga fra arbeideraristokratiet som en indre faktor der den faglige kaderen er innløpskanalen for høyreavviket, fritar partiets ledelse på alle nivåer fra hovedansvaret for at det blir drevet skikkelig arbeid på arbeidsplassene med støtte og veiledning, oppfølging og kontroll med den faglige kaderen og arbeidsplasslaga. I stedet blir det i hovedsak den enkeltes ansvar.

I artikkelen i TF heter det i siste avsnitt på s. 10: «Når vi skal gå litt nærmere inn på arbeideraristokratets innflytelse i partiet er det nødvendig med én gang å slå fast at det fins et indre grunnlag i partiet for et arbeideraristokrati, og at det også fins

sånne trekk hos den enkelte av våre faglige tillitsmenn, i tillegg til den påvirkning som hele partiet er utsatt for.» Hva er det indre grunnlaget for et arbeideraristokrati? Er det faglige tillitsmenn med privilegier? Folk som ønsker å *beholde* privilegier, som er karrierister og har sniki seg inn i partiet? Det andre punktet sier at *alle* («den enkelte av») våre faglige tillitsmenn har arbeideraristokratiske trekk, og *det* er ille!! Det gjør antagelig våre faglige tillitsmenn til en spesiell sort kader som vi bør betrakte med den største mistenksomhet? Kamerater, dette er *ikke* Maos tese om at borgerskapet er *inne* i det kommunistiske partiet, nemlig de med makt som går den kapitalistiske veg. Det er det motsatte, nemlig at borgerskapet i partiet er våre faglige tillitsmenn, dernest partiets faglige kader og til syvende og sist grunnplanskaderen generelt. Gjett hvor det fører hen!

OPPSUMMERING OG KONKLUSJON

1. Det er lagt fram materiale som viser at en betydelig del av partiets faglige kader og arbeidsplasslaga har vært utsatt for sterkt press fra arbeideraristokratiet og til dels har bøyd unna for presset. Påvirkninga fra arbeideraristokratiet utafør partiet har vært og er en av de viktigste årsakene til høyreavviket i partiet.

2. Det er også lagt fram materiale som viser at faglige tillitsmenn har utvikla arbeideraristokratiske trekk og stått for revisjonistiske linjer i det faglige arbeidet og partiet. Det foreligger likevel ikke materiale eller undersøkelser som viser at et arbeideraristokrati i egne rekker har vært en tredje indre forutsetning for høyreavviket i partiet av samme betydning som klassesammensetninga og skoleringa i m-l-m.

DEBATT

3. Avsnittet i Oslo-beretninga «Det faglige arbeidet og spørsmål om arbeideraristokratiet» har en bra side i at det er med på å avdekke et område der høyreavviket ikke er tilstrekkelig avslørt. Avsnittet innebærer likevel et stort avvik i forhold til dialektikken og når det gjelder forholdet

ledelse/kader, særlig faglig kader.

4. Det er verdt å legge merke til at til tross for at hele Om Mot-sigelsen er satt opp som studier til avdelingsdiskusjonene om beretninga, så kan en ikke se noe sted i beretninga at forfatteren har anvendt studiematerialet.

Viggo, faglig tillitsmann

Faglig kader — ei hellig ku i Partiet?

Kamerat Viggo går i sitt innlegg sterkt ut mot analysen som fastslår at innflytelsen til arbeideraristokratiet i partiets rekker er en tredje forutsetning for og en del av det *indre* grunnlaget for høyreavviket i partiet.

I sin argumentasjon sier Viggo at en må skille mellom folk i partiet som er arbeideraristokrater (han anerkjenner tydeligvis at det finns sånne) og folk som bare er *påvirka* av aristokratiet. Han sier at arbeideraristokratiet i partiet er et *indre* grunnlag, men at dette er så få at det ikke kan være tale om en av de tre viktigste *indre* forutsetningene. Når det gjelder de kameratene som er sterkt *påvirka* av arbeideraristokratiet mener Viggo at dette må sortere under *ytre* press. Dette standpunktet belegges med OM MOT-SIGELSEN av Mao. Viggo konkluderer innlegget sitt med at analysen av arbeideraristokratiets innflytelse som en del av det *indre* grunnlaget bare er et forsøk på å vri ansvaret for høyreavviket i partiet vekk fra partiledelsen og over på den faglige kadern.

HVA ER INDRE GRUNNLAG OG HVA ER YTRE PRESS?

Under kapitalismen vil et marxist-leninistisk parti som står for nødvendigheten av å

mobilisere arbeiderklassen til den sosialistiske revolusjonen og proletariats diktatur og som aktivt fører politikken sin ut til arbeiderklassen *alltid* være utsatt for et *ytre* press fra arbeideraristokratiet. Det er en lov nettopp fordi vi vil rive arbeiderklassen vekk fra arbeideraristokratiet som jo er borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen. Dette presset vil naturligvis virke sterkest på de kameratene som kommer i kontakt med arbeideraristokratiet til daglig, d.v.s. partikamerater i industrien.

At det finnes folk i partiet som sjøl har blitt arbeideraristokrater eller har sterke trekk av å være det, må naturligvis betraktes som et *indre* grunnlag. Dette er Viggo enig i. Hva så med partimedlemmer som ikke er arbeideraristokrater men som er sterkt *påvirka* av aristokratiet? En ting er å gå ut på arbeidsplassen sin med en revolusjonær politikk og så bli *pressa* av arbeideraristokrater som har makta sånnt at en ikke når framgang. I et sånt tilfelle virker sjølsagt et *ytre* press. Det er noe kvalitativt annet når dette presset resulterer i at kameraten sjøl adopterer aristokratiets politikk og tenkemåte, og aktivt sprer denne politikken *i partiet*. Da må dette naturligvis betraktes som endel av det *indre* grunn-

laget. At så var/er tilfelle med mye kader på arbeidsplassene skulle ikke være vanskelig å dokumentere. Hvordan skulle en ellers forklare økonomismen, reformismen og trade-unionismen som prega hele det faglige arbeidet langt utover 73?

Det faktum at partimedlemmene i industrien ofte har stor autoritet i partiet (vi veit hva arbeiderklassen mener) har ikke akkurat bidratt til å redusere effekten av aristokratiets innflytelse i partiet.

Viggos linje med å se aristokratiets innflytelse bare som et *ytre* press bidrar til å redusere betydninga og størrelsen på avviket i den faglige politikken og det er vel i tråd med intensjonene. For å forstå avviket i den faglige politikken er det helt nødvendig å skjønne at mange partikamerater i industrien *sjøl adopterte og spredde* aristokratiets linjer i partiet. Hva slags gift dette har vært i partiet kan enhver tenke seg.

HVEM VRIR ANSVARET OVER PÅ HVEM

I tillegg til å redusere betydninga av avviket i den faglige politikken har også Viggo en annen hensikt med analysen sin. Han er svært så opptatt av å få klarhet i ansvarsforholda for avviket i den faglige politikken. Her

gjør Viggo en alvorlig feil ved å sette likhetstegn mellom avviket i partiets politikk sånn den framgår av program, vedtekter, beretning og de løpende vedtak som blir fatta i ledelsen, og som ledelsen har ansvaret for; og høyreavviket i arbeidet på arbeidsplassene. Viggo gir inntrykk av at avviket på arbeidsplassene stort sett har bestått i å sette den eksisterende *partilinja* ut i livet, og det er en grov forfalskning. Partilinja har aldri gitt noe hold for å slutte å rekruttere, ikke selge KK, bare bedrive økonomisme og reformisme i fagforeninga etc, i ett tilfelle tilogmed å anbefale arbeidskamerater å stemme ja til tariffoppjøret! At avviket i den faglige politikken for en stor del er tufta hos kameratene på arbeidsplassene er også lett å se på de motsigelsene som dukker opp når dette blei satt fingeren på. Eksempelvis motsigelsene omkring Linjegodskampene og Grø ud-saka.

Partiledelsen har sjølsagt hovedansvaret for den politiske linja den fører ut i organisasjonen og for avvika i den. Partiledelsen har sjølsagt også ansvaret for å følge opp og kontrollere lagas arbeid. Men partiledelsen kan ikke ta skylda for at kamerater utvikler *egne* avvik. Ethvert medlem av partiet har plikt til å sette partilinja ut i livet når den blir kritisert for ikke å gjøre det nytter det ikke å si at det kommer av at partiledelsen ikke kontrollerer godt nok!

FAGLIGE TILLITSMENN EN SPESELL SORT KADER?

Viggo er tydelig nokså hårsår overfor kritikken av partimedlemmer med faglige verv i artikkelen i desember-TF om abonnementsverving. Han spør om faglige tillitsmenn er en spesiell sort kader som skal betraktes med den største mistenksomhet. Han skjønner tydeligvis ikke at i en

viss forstand står tillitsmenn i en spesiell stilling. Det er gjort en rekke analyser som viser at systemet med oppkjøp av folk ved å gi dem privilegier i forhold til arbeidskameratene er vidt forgreina helt ned til det minste bein i LO-apparatet. Det at en kommunist er tillitsmann betyr at det er ekstra viktig å få kjøpt ham opp. Alt fra middager og hyggelig prat med sjefen til den daglige omgangen med arbeideraristokratene er midler som blir brukt. Derfor har det hos kamerater i partiet som er tillitsmenn utvikla seg arbeideraristokratiske trekk, det fins endog eksempler på folk som har blitt det. Betyr det at vi ikke skal ta verv eller betrakte folk med verv «med største mistenksomhet»? Sjølsagt ikke. Men folk som har verv må aktivt bekjempe privilegier for seg sjøl. I den forstand er kamerater med verv spesielle. Kamerat Viggo som sjøl har verv, gir ikke inntrykk av å ha gript dette. Tvertimot virker det som han føler seg urettmessig behandla. Når han til slutt forsøker å påvise hvordan TF-artikkelen strir mot MAOs tese om borgerskapet i partiet (jeg går ut fra at han ikke mener at SK er et borgerskap i partiet) er det grunn til å peke på det at «borgerskapet i partiet» er våre faglige «tillitsmenn» *kunne* ha blitt en virkelighet på sikt dersom ikke avviket hadde blitt avdekket. I Viggos tilfelle synes det som om korrigeringa kan bli seig.

HVOR VIL VIGGO?

Viggo forsøker å redusere omfanget og betydninga i avviket i den faglige politikken gjennom å påstå at det bare er tale om ytre press på kaderen. I virkeligheten er det påvist at kamerater på arbeidsplassene har adoptert arbeideraristokratiets politikk og sjøl i stort omfang spreidd denne gifta i partiet. Derfor er det

avgjort grunnlag for å snakke om innflytelse fra arbeideraristokratiet som et indre grunnlag for avviket i partiet.

Viggo forsøker også å vri skylda for avvika på arbeidsplassene over på ledelsen, mens sannheten er at avviket her går langt *utover* det partiledelsen har stått for. Viggo forsøker å beskytte folk med tillitsverv mot kritikk og kontroll, mens det som trengs er styrking av både kritikken og kontrollen med folk som har verv. Til slutt viser han også at han ikke har forstått viktigheten av å bekjempe privilegier.

Min konklusjon er at Viggo sjøl må være nokså hardt angripi av avviket og sjøl nok star under sterk innflytelse av arbeideraristokratiet.

Johan
Redaksjonen oppfordrer Viggo til å svare i neste nummer.

Red.

Hvem er arbeideraristo krater?

Forståelsen for hvilken viktig rolle arbeideraristokratiet spiller i klassekampen blir stadig større i partiet. Interessen for og studiet av arbeideraristokratiet har økt. Alt dette er bra.

Men mye gjenstår — det er enda en god del forvirring.

Alle (?) er enige om at grunnlaget for arbeideraristokratiet er imperialismens superprofitter. Arb.arist. er bestukket — har privilegier i forhold til vanlige arbeidere. Dette er i korthet deres objektive situasjon. Uklarheten oppstår i spørsmålet om en i tillegg skal legge subjektive kriterier til grunn, nemlig disse folkas standpunkter.

La oss først se på et par sitater fra tidligere Røde Fane-nr. R.F. 1/72: «Det ville imidlertid være en stor feil å oppfatte enhver fagforeningsleder som arbeideraristokrati».

R.F. 5/75 (Tron Øg): «Noen heltids klubbformenn er lojale mot arbeidskameratene, andre mot bedriften og DNA/LO-toppen, den siste typen regner jeg til arbeideraristokratiet.»

Begge disse sitatene peker klart i retning av at en også bør legge subjektive kriterier til grunn når en skal vurdere hvem som er arbeideraristokrater og hvem som ikke er det.

Forslag til beretning i mitt distrikt 75/76 sier (s. 9): «Dersom en AKP'er som tillitsmann godtar den privilegerte stillingen harn har, er han arbeideraristokrat like fullt som en SV'er, selv om han står for væpna revolusjon, proletariats diktatur osv.

Derfor må vi slå fast at det fins arbeideraristokrater i partiet.»

På den annen side sies det i en artikkel i det lokale diskusjonsbladet: «Mange kamerater har lurt på om partikamerater kan bli arbeideraristokrater. Det er partimedlemmer som tilfredsstillere de objektive kriteriene til å være arbeideraristokrat. De er lønna tillitsmenn i fagforeninger blant anna, lønna av borgerskapet. Men Lenin og de andre klassikere legger også stor vekt på den subjektive rolle.»

Personlig tror jeg det må være riktig at Lenin også legger vekt på den subjektive rolle. Han sier bl.a. at arbeideraristokratiet er fullstendig spissborgerlig i hele sitt livssyn (forordet til Imperialismen).

I den seinere tida har jeg diskutert med partifolk som mener at det fins arbeideraristokrater i partiet. De mener m.a.o. at hvis folk tilfredsstillere visse objektive kriterier, så er dette nok til å kalle dem arbeideraristokrater.

Så vidt jeg kan skjønne må det være viktig å komme fram til en karakteristikk her som gjør oss best mulig rusta i kampen mot arbeideraristokratiet *utenfor* våre rekker og mot folk med lignende tendenser *innenfor* våre rekker.

Undertegnede er fremdeles prega av en viss uklarhet i dette spørsmålet og oppfordrer derfor til debatt/svar på dette innlegget i *dette* (og seinere) nr. av T.F.

Asbjørn

Svar til kamerat Asbjørn

Jeg er helt enig med kamerat Asbjørn i at dette er en viktig debatt, spesielt fordi innflytelsen fra arbeideraristokratiet i partiets rekke er en av de tre røttene til høyreavviket i partiet. Derfor bør også andre som har synspunkter på dette legges fram i avisa. Etter min mening er det to grøfter å ramle i når det gjelder å finne ut hvem som er arbeideraristokrater. Den ene er å bare legge vekt på det objektive. Et sånt syn vil føre til at en ikke vil forstå arbeideraristokratiets rolle som *politisk agentur* og følgelig ikke hvor farlig det er. Den andre grøfta er å legge ensidig vekt på det subjektive, d.v.s. enhver reaksjonær arbeider er en aristokrat samtidig som spm. om å ha privilegier er betydningsløst. Også et slikt syn vil ha som konsekvens at en ikke skjønner at aristokratiet er et særegent skikt som er klassens verste fiender.

Når en skal vurdere om folk er arbeideraristokrater er det sjølsagt nødvendig å ha begge disse sakene klart for seg, men

samtidig er det helt åpenbart at det er den *objektive* stillinga en person har som er det grunnleggende. Materialismen lærer oss at det er den objektive situasjonen som former tenkinga til folk. F.eks. vil en kommunist som får et fastlønna tillitsverv med alle de privilegiene som det innebærer ikke automatisk være en arbeideraristokrat, men dersom han godtar disse privilegiene er det nokså sikkert at kameratens tenkning over ei tid vil forandres sånn at han blir det.

Det som er grunnlaget er naturligvis den objektive situasjonen med privilegiene. At dette har skjedd i praksis har vi mange eksempler på: Sjøl om dem regner seg til revolusjonens tilhengere og er partimedlemmer har sånne kamerater i mange konkrete situasjoner hvor arbeideraristokratiet angriper partiet hardt, tatt standpunkt for arbeideraristokratiets linje og mot arbeiderklassen og partiet. Eksempler: Motsigelsene på Linjegods, og kampen mot streikebryteriet

ved Norsk Champignon. Derfor er det også riktig som det sies i beretninga i ditt distrikt at det er av avgjørende betydning hva slags *holdning* kamerater med tillitsverv tar til dette med privilegier. Dersom en kamerat automatisk akspeterer å få privilegier er jo det et uttrykk for at han lar seg kjøpe. Dersom han inntar en aktiv kampholdning mot alt som smaker av oppkjøp vil det være å bekjempe det objektive grunnlaget for at han skal fjerne seg fra arbeidskameratene og bli arbeideraristokrat.

Jeg vil derfor også avgrense meg fra den ideen at vi som kommunister ikke kan ta verv som innebærer privilegier. Tvertimot, jeg mener at kampen mot privilegier aktivt bør brukes og propaganderes for massene når vi slåss for å hive arbeideraristokratene, og få inn folk som står på kamplinja.

Alf

Parti- og landsmøte

Tom side